

POČKÁM NA TEBE

*Jsou nejlepší přátelé,
ale možná patří k sobě.
Najdou odvahu to zjistit?*

**MARIE-CHRISTINE
CHARTIER**

edice **7** lásky

Maxovi a Cam je pětadvacet a už pár let jsou nejlepší přátelé. To je jedna z jejich základních jistot. Cam dokončuje studium psychologie a nikdy nic nedostala zadarmo. Max je syn z bohaté rodiny s velmi problematickým vztahem k otci. Rodičům navzdory rovnou po bakalářském studiu nastoupil do PR agentury. Cam k Maxovi váže silný cit, ale přestože tuší, že by pro ni mohl být ten pravý, nechce riskovat ztrátu nejlepšího kamaráda, kdyby jim to nevyšlo. A tak se tváří, že jí přesně tohle vyhovuje, a marně hledá opravdovou lásku – nebo aspoň trochu trvalejší vztah.

Max Cam miluje už dávno, ale nechce nic měnit, protože trpí silnou nedůvěrou ve svou schopnost udržet dlouhodobý vztah a nerad by Cam zranil a ztratil. Ale jako správný rybář dobře ví, že stejně jako při chytání vzácného pstruha duhového i tady si bude muset trpělivě počkat na tu jedinou správnou chvíli...

Svěže a s nadhledem napsaný román od jedné z nejúspěšnějších současných kanadských autorek.

„Okouzlující a zábavné čtení!“

– Elle Québec

„Román nepochybně osloví dnešní mladé dospělé. Je napsán velmi současným stylem, vyprávěn z pohledu dvou postav a zasazen do prostředí, které osloví příslušníky generací Y a Z.“

– La Bibliomaniaque

MARIE-CHRISTINE CHARTIER

Počkám na tebe

MARIE-CHRISTINE CHARTIER

POČKÁM NA TEBE

Přeložila Petra Bernatová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

*Překlad knihy vznikl díky laskavé
finanční podpoře SODEC.*

L'allégorie des truites arc-en-ciel

Written by Marie-Christine Chartier

© 2018, Éditions Hurtubise inc.

Published by arrangement

with SAS Lester Literary Agency & Associates

Translation © Petra Bernatová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-688-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-687-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-250-9 (print)

Pierrovi.

Za všechny historky, které vedly k tomuto příběhu.

CAM

„T ak jak?“
„Nepůjde to.“
„Proč ne?“
„Měla obočí moc blízko u sebe.“
„Ježiši, Maxi.“
„No co? Říkám ti, že to bylo až neslušný.“
„Nemyslím si, že to zapadá do seznamu neslušnejch věcí v životě. Kdybys mi řekl, že na sobě měla sukni s páskem, to by bylo něco jinýho...“
„Kdyby na sobě měla sukni s páskem, tak by to samozřejmě bylo něco jinýho.“
„Ty jsi vůl.“
„Já vím. To je asi taky důvod, proč to nepůjde.“
Kavárna je prázdná, zvedám poslední židle na stoly. Dneska večer to bylo trochu šílené. Už jsou to tři týdny, co zase začala škola, a studentům dochází, že je nejvyšší čas začít něco dělat. Pamatuju si na to, jako by to bylo včera. Na bakaláři makáte ve vlnách. Magistr je náročnější,

delší, ale jakmile se v tom naučíte chodit, je to méně stresující.

Sklízím hrnky, co zůstaly na omšelém dřevěném pultu. Kavárna je relativně nová, ale nábytek pochází z druhé ruky a je to tady vyzdobené spoustou starých doplňků. Hipsterům se to tu dost líbí. Naplňovat nové starým: ta ironie mě fascinuje skoro stejně, jako mě odrazuje... Vlastně celá naše generace mě fascinuje skoro stejně, jako mě odrazuje. Ale dneska večer se tím nechci zabývat. Pracuju v kavárně, ne v baru. Chybí mi munice a hlavně tekutá odvaha – čtete alkohol – k řešení našich generačních problémů.

Utírám dlouhý pult, po kterém celý den posílám latě. Ve skutečnosti ho ale po pultu samozřejmě neposílám, nejsme ve westernu ze čtyřicátých let, jen si ráda představuju, jaká by ze mě na Divokém západě byla dobrá barmanka. Místo toho kreslím mléčnou pěnou květiny nebo listy. Konkrétní vzor závisí na tom, jakou mám náladu. Záleží ale taky na zákazníkovi, který si kafe objednává. Snažím se uhodnout, co by mu udělalo radost – srdce, pírko? Pokud ten člověk má při objednávce nos přilepený k mobilu, schválně obrázek pokazím. Za dokonalou fotku na Instagram bude muset jít těch pět dolarů padesát zaplatit jinam. Alespoň jsem mu vstúpila trochu *savoir vivre*. Ne všichni hrdinové nosí supermanské pláště, jak se říká.

Max je v autě, slyším kvílení motoru, když řadí. V pozadí hraje hudba. Něco na můj vkus málo uvolněného a na jeho vkus příliš uvolněného. Ztlumím v kavárně hudbu a mluvím s ním přes hlasitý odposlech. Trochu to šramotí, ale znám ho tak dobře, že bych jeho hlasu

rozuměla, i kdyby stál třeba uprostřed staveniště. Mám pocit, že je z toho rande trochu zklamaný. Nepřizná to, ale poznám to podle té sladárny, co si pouští, a ticha, které se táhne od jeho poslední věty.

Nakonec to zkusím znovu: „Takže... kromě toho obočí, jaká byla?“

Povzdechne si.

„Nevím, vážně. Nic jsem necítil. Těžko se to vysvětluje. Víš, jak mi je, když to necítím...“

„Jasně. Víš, vlastně si ani nejsem jistá, jestli vím, jak vypadáš, když to cítíš.“

„Nestává se to moc často.“

„Nikdy jsem nepotkala někoho tak náročného.“

„Očekávám kvalitu, Cam.“

„Jo, možná až moc.“

„Naznačuješ mi, že mám moc vysoký nároky?“

„Ne, snažím se ti říct, že máš nepřiměřený nároky.“

„Víš, že trávím čas jenom se smetánkou. Třeba s tebou.“

„Šplhoune.“

„Možná, ale nemůžu být jenom vůl, ne? Z nějakýho důvodu jsem tvůj *best friend*.“

„Zásah. Ale jenom z jednoho.“

„A pak taky kvůli mému pevnému zadku.“

„Jasně, kvůli zadku především.“

Jeho smích se v telefonu postupně ztrácí. Představuji si jeho zamyšlenou tvář a zelené oči v tlumeném světle pouličních lamp spícího města. V tom světle se všechno zbarví do odstínu jantaru: jeho oči, vlasy, vousy. Jeho vlasy a vousy jsou jantarové i za bílého dne. Mám za to, že je zrzek, on si myslí, že špatně vidím.

Nakonec se oba shodneme, že v určitém osvětlení je spíš zrzavý než nezrzavý. Na nic dalšího už nepřistoupí. A stejně to připustil jenom ve chvíli, kdy nebyl úplně střízlivý. Říká, že se to nepočítá, protože měl upíto. Já si naopak myslím, že když člověk pije, spíš řekne pravdu. Shodneme se, že na tomhle se pravděpodobně neshodneme. A je to tak v pořádku. Příjemné je i to, že se na všem neshodneme. Naše přátelství je částečně založeno na tom, že na nepodstatné věci máme rozdílné názory a na všem doopravdy důležitém se shodneme.

Slyším, jak motor znovu zaduní. Jeho auto vždycky vydává strašný zvuk, když zrychluje. Ted' už musí pomalu sjíždět na Charestovu třídu. Představuju si, jak je v tuhle hodinu dálnice prázdná a že Max jede moc rychle. Asi si kouše nehty, občas si prohrábne rukou vousy, trochu se poškrábe na obličej. Nedaří se mu nechat si narůst vousy, nedovede se dostat přes tu fázi, kdy to svědí. Max je neuvěřitelně neochotný podstupovat takové útrapy.

Nedělala jsem si ani moc legraci, když jsem mu říkala, že je nejnáročnější člověk, kterého znám. Vlastně jsem to myslela úplně vážně. Max je pohledný inteligentní chlap, ale od žen očekává nemožné. Výsledkem je, že je střídá tak často, jako si holka se silnou menstruací vyměňuje tampony. Ok, možná to není nejlepší přírám. Když se nad tím zamyslím, je to vlastně hodně dobrý přírám: jeho milostný život je jedna velká spoušť. Nevím, jak moc ho to trápí. Pokud jde o vztahy, není moc sdílný. Vím jenom, že mi to vadí víc než jemu. Jsem prostě taková ustrašená, nemůžu si pomoci.

„Asi si myslíš, že jsem emocionální pohroma, že jo?“
Slyším v jeho hlase úsměv.

„Ne, spíš si říkám, že emocionální pohromy způsobuješ, ale nevím, jestli taková pohroma jsi.“

„Nebo že taková pohroma jsem, ale je mi to jedno?“

„Přesně tak.“

„No, bylo to jenom rande. Ne všichni to berou tak vážně jako ty.“

„Hej, to bolelo!“

„Ne, Cam, to nebyl útok. Jsi citlivka, v tom to je.“

„Nejsem citlivka. Všichni si myslí, že jsem mrcha.“

„To se navzájem nevylučuje.“

„Dobrý postřeh.“

„Každopádně, lidi tě mají za mrchu, když tě vidí jednou dvakrát. Pak pochopí, že máš dobrácký srdce, a je to.“

Obrátím oči v sloup. Dobrácký srdce, smetánka...
Znám Maxe jako svoje boty, nechápu, že mu není jasné, že vím, kam tím míří.

„Co potřebuješ?“

„Cože?“

Teď si hraje na nevinátka, i když musí vědět, že na mě tohle neplatí.

„Asi mi nevoláš jen proto, abys mi vyprávěl o neslušným obočí, ne?“

„No...“

„Takže...?“

„Otec má zítra oslavu.“

„Já to věděla! Maaaaaxi.“

„*Pleeeeeease*. Byla bys ta úplně nejlepší kámoška v celém vesmíru.“

„Už jsem nejlepší kámoška v celém vesmíru.“

„Tak si musíš zachovat renomé.“

Jeho velké jantarově zelené oči mě o to prosí, i když tu není. Představuju si je pod zavřenými víčky. Věděla jsem, že to přijde, dokonce jsem si myslela, že už to prošvihnul. Max každý rok zapomíná na oslavu otcových narozenin. Každý rok tam jdu s ním, protrpíme nekonečné dvě tři hodiny ve společnosti jeho příbuzných a pak se jdeme opít do baru pod mým bytem.

„Je to tradice, Cam.“

„Možná je čas vytvořit nějaký nový tradice.“

„Tradice dělá tradicemi to, že trvájí dlouho.“

„Štveš mě.“

„A tobě se to líbí.“

Hlasitě povzdechnu, dost nahlas, aby to slyšel.

„Tvůj otec mi zas bude vykládat, jak mým vaječníkům dochází čas. Nikdy si tu příležitost nenechá ujít, leze mi s tím trochu na nervy.“

„Já vím. Když mluví o medicínskejších věcech, ztrácí zábrany.“

„U někoho tak spořádanýho bych čekala trochu soudnosti.“

„Jo... no, jestli s tím zas začne, promluvím si s ním o svojí prostatě, abych změnil téma. Slibuju.“

„Ale určitě.“

„Takže půjdeš?“

Vzdávám to. Cítím, že čeká na moji odpověď, i když už ví, že má vyhráno. Neubráním se úsměvu.

„Neříkám ne.“

„Super. Tak zítra, miluju tě.“

„Dobře. Já tebe taky.“

To je vedle jeho šplhounství a zadku další věc, která z Maxe dělá mého *best frienda*: asi není snadné získat si jeho náklonnost, ale když už někoho má rád, dává mu to najevo. Neustále.

MAX

Mému otci je třiapadesát. Myslím. Vlastně nevím, přestal jsem to počítat. Nebo to spíš přestal počítat on a nás přiměl udělat totéž. Můj otec umí skvěle vnucovat svou vůli lidem okolo sebe. Proto vydělává těžké prachy, žije ve velkém domě ve čtvrti plné stejně bohatých lidí, v práci si ho váží a vlastní rodina ho nenávidí.

Ok, nenávist je možná trochu silný výraz. Cam by řekla, že přeháním, že k otci necítím opravdovou nenávist, že s ním mám jen vztahové problémy, problémy, které mám hluboko v sobě a které se jednou budu muset naučit zvládat. Vážně mám tu holku rád, ale její laciné psychoanalytické rozbory mě rozčilují. Částečně určitě proto, že má pravdu.

Už od doby, kdy jsem byl dítě, zve otec každý rok na svoje narozeniny celou rodinu na brunch. Dříve jsem se na ten den těšil, že uvidím bratrance a sestřenice, že se strejda Ted zase trochu opije a bude říkat věci, které

by říkat neměl, a hlavně, že tam bude babička Jeannette, která slyšela jen na oslovení „babi“. Babi s taštičkou plnou pepermintových bonbonů (vždycky říkala „fefrmintových“ stejně jako „žlička“ a „celer“). Babi, která vždycky dorazila se svými fefrmintkami a sarkasmem, kterému jsem rozuměl jen napůl, a která měla dar otce rozzlobit. Otec se zlobí často, ale líbilo se mi, když to bylo na někoho jiného než na mě. Zvlášť když si babi dokázala z jeho vztekklých výstupů tak skvěle dělat legraci. To je myslím jedna z věcí, kterou jsem na ní obdivoval nejvíc. Dodnes se snažím přijít na to, jak se vysmát tomu otcovu humoru, který jen zřídka bývá laskavý.

Moc mě ale nelitujte. Víím, že jsem vlastně dítě z bohaté rodiny, co se narodilo se stříbrnou lžičkou v puse a zlatým papírem na utírání pevného zadku. (S Cam si z toho utahujeme, ale já mám vážně pěkný zadek.) Vtipy stranou: ano, otec je kretén, ale je potřeba to trochu rozvést. Nikdy mě nebil, což je první věc. Pořád mě nevydědil, ani tehdy, když mě přistihl, jak ve sklepě kouřím trávu, nebo když jsem mu zničil jednu z jeho bund Hugo Boss, protože jsem skočil oblečený do bazénu, abych rozesmál kámoše. A to jsou jen dva příklady z mnoha. Ne, samozřejmě otec není jediný, kdo se má za co stydět (i když bych to před ním nikdy nepřiznal). Jde tady vypořádat vznikající vzorec: nerad přiznávám, že se mýlím... stejně jako on. Nikdo to nedělá rád, ale já jsem obzvlášť hrdý. Musí to být syndrom jedináčka, syna zbohatlíka. Měl bych se na to zeptat Cam. Musí na to existovat nějaká psychoteorie.

Brunch je v jedenáct a já už mám zpoždění. I to patří k mé osobnosti. Zkoušel jsem všechno, abych se z té-

hle vady vyléčil: přesvědčit se, že musím přijít o dvacet minut dřív, nastavit si na každé dvě minuty budík, posunout hodiny dopředu... Nic nefunguje. Jako by můj mozek věděl, že to není pravda. Vlastně to není jako... Můj mozek to ví. Mám problémy, ale nejsem úplně pitomý a myslím si, že ve skutečnosti moc neumím sám sobě něco nalhávat. To negativně ovlivňuje moje neustálé zpoždění, ale je to pozitivní pro život obecně.

Když si sedám za volant, píšu Cam.

Max: Už jedu.

Cam: Lháři. Ještě jsi nevyrazil.

Max:

Bydlím tři minuty autem od Cam, což se hodí. Obvykle k ní chodím pěšky. Cestu znám nazpaměť, určitě bych ji zvládl i se zavřenýma očima. Asi by to vypadalo trochu zvláštně, ale bydlíme v části města, kde se každý den dějí i divnější věci, než je kluk, který se prochází se zavřenýma očima.

Už na mě čeká na rohu, abych nemusel hledat místo k zaparkování, a taky odsud budeme v restauraci rychleji. Otevře dveře a do auta foukne chladný zářijový vítr. Má na sobě podzimní kabátek, i když ještě není taková zima. Má ráda podzim, určitě se těšila, až si ho oblékne.

„Bude ti horko.“

„Taky ti přeju dobrý ráno.“

„Dobrý ráno. Bude ti horko.“

„Nebude. Ochrání mě to před ledovým srdcem tvého otce.“

„*Shit*, to máš pravdu. To jsem si měl oblíknout lyžařskou kombinézu.“

„Upřímně řečeno, čekala jsem, že tě to napadne.“

Směje se a usadí se s koleny pod bradou. Vždycky sedává v nemožných pozicích, ať už je to v autě, na zemi nebo i na gauči, když se na dívá na televizi hlavou dolů. Rád ji přirovnávám k opičce a ona ráda dělá, že ji to uráží.

Vidím, že se snažila: nalíčila se, vyžehlila si vlasy a pod nedopnutým kabátem má halenku v námořnické modré, která zvýrazňuje barvu jejích očí. Obvykle si takových věcí moc nevšímám. O její halence mluvím samozřejmě proto, že oči má krásné pořád. Jednou se mi svěřila, že je to halenka, kterou nosí na první rande. Já jsem na tu halenku neměl právo a rád jí to připomínám. A ona zase ráda připomíná mně, že jsme nikdy první rande neměli. Dlouho jsme vedli diskuzi o tom, co znamená první rande, než jsme se shodli, že se na tom nikdy neshodneme, trochu jako Rachel a Ross z Přátel ve své slavné rozchodové epizodě.

„Jsi krásná.“

„Kvůli tobě ne.“

Mrkne na mě. Dobře vím, že se tolik nenamáhala jen kvůli mně. Chce zapůsobit na mého otce. Víte, jak to chodí: čím větší je někdo kretén, tím víc lidí cítí potřebu získat si jeho uznání. Určitě proto, že je těžší ho získat. Mám chuť Cam říct, že by se o to neměla snažit,

že si to můj otec nezaslouží, ale to už ona ví, tak jsem zticha. Musíme se naučit si svoje bitvy vybírat. Ona má větší problém to pochopit než já. Možná proto, že je holka, zatímco já chlap? Neříkám to proto, že bych chtěl být sexistický; prostě jen někdy nemyslíme stejně.

„Nemám obočí moc blízko u sebe?“ ptá se Cam s předstíraným znepokojením.

„Je to v pohodě.“

„Takže rozestup je v pořádku.“

Položí si dva prsty na čelo mezi obočí a vybuchne smíchy. Cam se směje pořád a nahlas, což je zvláštní, protože jinak je to velká stydlivka. Se svou plachostí se snaží bojovat tím, že je výrazná a na všechny kolem drsná. Občas jí říkám, že její zvyk odstrkovat od sebe lidi je jen obranný mechanismus, kterého se bude muset jednoho dne zbavit. A ona odpovídá, že laciná psychologie je její písčec ať jí nelezou do zelí.

Vjíždím na třídu Côte d'Abraham. Na nedělní ráno je docela provoz, hodně lidí míří na rodinný brunch a jsou teď určitě mnohem šťastnější než já. Cam připojuje svůj mobil na audio kabel, který si koupila speciálně do mého auta, protože nesnáší rádio. Pouští nějakou *soft music*, jakousi indie kapelu, na můj vkus trochu moc hipsterskou. Její hudební vkus je poněkud pochybný, ale protože mi dneska dopoledne dělá doprovod, nic nenamítám. Musíme si své bitvy vybírat, jak jsem říkal.

Cam mě sleduje a mračí se: „Žádný námitky?“

„Proč to říkáš?“

„Hrajou Lumineers, a ty ani nebrbláš.“

„Nejsou tak špatný.“

Mlčí. Nedůvěřivě se na ni podívám. Mezi jejím ob-
čím, které je tak akorát daleko od sebe, zůstala ryha.

„Víš, je to jen brunch, Maxi.“

„Jo, to vím.“

„Ale?“

„Není žádný ale.“

„Maxi...“

Snažím se soustředit na řízení, a ne na žaludeční nevolnost, která se objeví pokaždé, když pomyslím na svého otce, na jeho příliš černé obleky, příliš nažehlené košile, na jeho příliš perfektní sestřih na ježka. Můj otec je příliš ve všem, příliš vším, co já nejsem. Je ho na mě příliš; zato já pro něho nejsem dost. To je určitě ve skutečnosti ten problém.

„Je to jenom brunch. Bude to v pohodě.“

Poslouchám se a slyším, jak falešně to zní, ale ona nic neřekne. Můj otec je možná příliš, já zase možná nejsem dost, ale Cam vždycky ví, jak to udělat, aby jí bylo akorát.

„Dáme si ještě dvě.“
Mathilde před nás bez mrknutí oka položí dva další püllitry. Už máme každý třetí. Světlo v baru mi začíná samo od sebe tančit před očima se ztěžklými víčky. Není pozdě, sotva pět odpoledne, ale po brunchi s Maxovou rodinou to vždycky skončí takhle. Tohle je ta skutečná tradice: ne samotný brunch, ale spíš ten velkolepý tah, který si dopřejeme potom. Max se opije, aby zapomněl, že jeho rodina – čtěte jeho otec – nesouhlasí s jeho volbou kariéry, přátel, oblečení, hudby, účesu, života, čehokoliv. Jdu s ním, protože skutečná kamarádka nenechá svého *best frienda* pít samotného. A taky proto, že je těžké se dívat, jak někdo člověku, kterého máte rádi, celé odpoledne sere na hlavu, aniž by se dotýčný mohl ohradit. Trochu ho štouchnu loktem.

„Nebylo to tak zlý.“

Nejistě se na mě dívá přes svůj püllitr, pak si lokne.